

Terugblik, inkeer en vooruitzicht

Gaat 't absoluut gezag der waarheid ooit verloren?
Kan z' aangepast naar 't oordeel van de mens
Zich heden zó en morgen anders weer doen horen,
Zich voegen naar 't idee van mensen en hun wens?
Zou z' in deez' zware, donk're dagen
Een ander kleed, een ander aanzien dragen?

Neen, 't was geen waanbeeld,
't was Gods waarheid,
Die onze vaders moed en krachten schonk,
Waarvoor in zwakheid, maar toch ook in klaarheid,
't Getuigenis op deze aard' ontstond.
Maar 't was de vijand met zijn listig fluist'ren
En onze ontrouw, die het
deed verduist'ren.

Ja Heer, het is Uw ernstig richten,
Als straf op onze ongerechtigheid,
Omdat wij luisterden naar 't lokkend dichten
Der boze wereld en haar ijdelheid.
Kunt U, o Heer, het oordeel niet meer keren?
Moet satans list nu toch weer triomferen?

Uw roepstem was vergeefs, Uw vriend'lijk fluist'ren.
De kracht was weg en wat men zag slechts schijn.
De boze tijdgeest kon het hart verduist'ren
van ons, die lichtend Uw getuigen moesten zijn.
Zoals de wijn, die in de kelk zo schitt'rend flonkert,
De blik voor waarheid, trouw en recht verdonkert.

Wij lieten door de vijand ons verleiden
En zochten 's werelds wijsheid en haar kracht;
In plaats van rustig 's Heren hulp te beiden,
Die Zelf toch voor Gods Huis houdt trouw de wacht.
In plaats van biddend - wachtend te vertrouwen
Begonnen wij een ander huis te bouwen.

Wij zochten daarbij alles te behouden
Wat elk van ons aan zeeg'ningen genoot
En zagen niet hoe 's vijands listig drijven
De geest der wereld in ons allen goot
En zo, met leedvermaak, als hij het steeds begeerde,
Het water uit de reine bron tot troebel nat verkeerde.

Wij dachten slechts nog aan datgene
wat ons behaagd' en zochten 't allen tijd.
Vergeten werden d' eisen van die Éne
Wiens troon getuigt van 's Hemels heiligheid.
Want heilig zijn en blijven al Zijn rechten,
Met 's werelds eis mag ik ze niet vervlechten.

Diep buigen wij, o Heer, ons voor U neder
De muren vielen, torens zijn verbrand,
Wil U ontfermen, Heer, en keer toch weder.
Want heel erg zwaar drukt nu op ons Uw hand.
Uit onze harten welt een angstig vragen:
Zal satan, Heer, Uw getuig'nis gans wegvagen?

U gaf het ons om het zuiver te bewaren Heer,
naar Uw Woord en naar Uw heiligheid.
Wij echter trachtten het menselijk - logisch te verklaren,
Ontaardden het naar d' eis van deze tijd.
O, Heer, geef weer getuigen Uw banier te dragen
Die trouwer zijn dan wij en niet als wij versagen!

Dat in de band des vredes zij bewaren
De eenheid van de Geest, 't kostelijkste goed.
Bescherm hen toch in noden en gevaren
Bewaar toch steeds voor struikelen hun voet.
Dat zij zich door Uw Geest slechts laten leiden
Opdat zij trouw zich aan Uw waarheid wijden.